

V lone matky, v objatí, čierno čiernej zeme.  
Tlkotom srdca ožívam ako strom.  
Prijímam svetlo, život, vodu šumiacu dažďom.  
Silu v žiare slnka, pohrávam sa s vetrom.

Nesúcim mráz, čo páli. Vodu čo ma zmáča.  
Znášam vôľu prírody, bezbrannosť spevu vtáctva.  
Odolávam nečasu, ktorý ma občas vykloní,  
z miesta žitia, spánku, osudu čas nezlomím.

Žiť stromom v lese stojacim.  
Vrásky času v lístí padajú.

Mi k nohám k zemi vrasteným.  
Údmi v pôdy lone patriacim.

A keď ma rúchom života vždy v jari matka obdarí.  
Vnímam kroky časom, som jeden z mnohých v histórií.  
Počítajúc letá, čo kruhy v údy značia,  
mi zimy kruté vrývajú, jazvy, čo nikdy nezmiznú.

Viem, že príde čas, kedy ma svetlo zahubí,  
svetlo, ktorým som žil ma vysuší a pohltí  
smrť, tak ako strom, v ktorom som svojho času žil.  
V prachu sveta spočiniem, aby som sa opäť narodil

...stromom v lese stojacim  
...nepoznajúc vrásky v lístí  
...mi k nohám mladým, bezbranným  
...žiť stromom pôde patriacim